

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. v právní věci žalobkyně **K.Č.**, bytem ■■■, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■**.

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■ se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Jablonec nad Nisou (dále jen „OSSZ“) ze dne 25. 9. 2014 není žalobkyně invalidní, neboť její pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 20 %.

Žalobkyně v žalobě namítala nesprávné posouzení jejího zdravotního stavu a snížení pracovní schopnosti, i s ohledem na její pracovní kvalifikaci kuchař - číšník. Zdůraznila, že léčba ještě není ukončena, trvalé následky úrazu a zhoršení psychického stavu po vážné nehodě se nezlepšují. K žalobě přiložila zprávy odborných lékařů z oboru traumatologie a psychiatrie.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a proto je v takovém případě rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve věci navrhla provést důkaz

posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí („dále jen PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 14. 7. 2014 podala žádost o invalidní důchod. Dne 25. 9. 2014 byla u žalobkyně provedena lékařkou příslušné OSSZ kontrolní prohlídka ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Lékařka OSSZ vycházela ze zdravotní dokumentace ošetřující lékařky MUDr. R., odborných nálezů doložených v posudkovém spisu a profesního dotazníku ze dne 25. 9. 2014. Lékařka konstatovala, že žalobkyně není invalidní, neboť rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v kapitole XV, oddílu B, položce 11 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění.

S ohledem na závěry zmíněného posudku vydala žalovaná dne 3. 10. 2014 rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítla pro nesplnění podmínek § 38 zákona o důchodovém pojištění. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaná odkázala na závěry posudku OSSZ ze dne 25. 9. 2014, podle něhož žalobkyně není invalidní.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala námitky, ve kterých poukazovala na nové zjištění jejího ošetřujícího lékaře (traumatologie) MUDr. P. ze dne 9. 10. 2014.

V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobkyně posouzen posudkovou lékařkou žalované dne 27. 11. 2014, žalobkyně byla jednání přítomna. Nález posudkové lékařky žalované byl shodný se závěrem lékařky příslušné OSSZ v tom, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je třeba považovat omezení hybnosti hlezenního kloubu, zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, oddílu B, položce 11 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. o posuzování invalidity, s mírou poklesu pracovní schopnosti 10 - 20 %. Lékařka žalované zvolila shodně jako lékařka příslušné OSSZ horní hranici 20 % vzhledem k narušení stereotypu chůze a potřebě kompenzační pomůcky. Vzhledem k vlivu zdravotního postižení na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace byla podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky tato hodnota zvýšena o 10 % na celkových 30 %. Lékařka žalované zdůraznila, že posudkový závěr prvoinstanční lékařky vycházel z objektivního zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou pochybnosti. Na rozdíl od lékařky OSSZ však navýšila míru poklesu pracovní schopnosti pro výkon profese o 10 %. Diagnostikovanou posttraumatickou stresovou poruchu hodnotila lékařka žalované jako komorbiditu, jejíž závažnost kritéria invalidizace také nesplňuje.

Ze závěrů tohoto lékařského posudku žalovaná vyšla při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým námitky žalobkyně podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítla a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdila. Žalovaná uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je stav po otevřené zlomenině pravé patní kosti řešené osteosyntézou dne 13. 1. 2014. Omezení hybnosti hlezenního kloubu je posuzováno dle kapitoly XV, oddílu B, položky 11 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, s mírou poklesu pracovní schopnosti 10 - 20 %. U žalobkyně byla zvolena horní hranice a s ohledem na profesi byla tato hranice navýšena o 10 % na celkových 30 %. Žalovaná dále konstatovala, že komorbiditou je posttraumatická stresová porucha

související s autonehodou ze dne 31. 12. 2013, která byla diagnostikována i psychiatrickým vyšetřením MUDr. K. dne 18. 8. 2014. Uvedené postižení by v případě jeho určení jako rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo posuzováno podle kapitoly V, položky 5.5a přílohy k citované vyhlášce jako minimální funkční postižení bez postižení základních psychických funkcí a bez poruchy osobnosti. Míra poklesu pracovní schopnosti by dosahovala maximálně 10 %. Žalovaná uzavřela, že komplexním zhodnocením zdravotních potíží objektivizovaných odbornými nálezy nebyla naplněna kritéria invalidizace uvedená v právním předpise. Skutečnost, že navýšila míru poklesu pracovní schopnosti o 10 % z důvodu kvalifikace žalobkyně, jejíž využití její postižení značně omezuje, nemá vliv na závěr posouzení, že žalobkyně není invalidní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a z hlediska námitek žalobkyně, které se týkaly především nesprávného posouzení zdravotního stavu a určení procentní míry poklesu její pracovní schopnosti, přitom byl soud vázán skutkových i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalované o nároku žalobkyně na invalidní důchod. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 % avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu 1. stupně, b) nejméně o 50 % avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu 2. stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu 3. stupně. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Při ústním jednání dne 30. 7. 2015 žalobkyně zopakovala skutečnosti uváděné v žalobě a zdůraznila, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemá šanci nalézt práci. K předchozí výdělečné činnosti se vrátit nemůže, což nebylo dle jejího názoru dostatečně zohledněno. Žalovaná se z ústního jednání omluvila, netrvala však na jeho odročení.

Protože se námitky žalobkyně soustředily do posouzení, zda její zdravotní postižení dosahuje stupně invalidizace, doplnil soud posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkem PK MPSV, pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zák. č. 582/1191 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení.

PK MPSV v posudku ze dne 16. 4. 2015 konstatovala, že k datu vydání napadeného rozhodnutí došlo u žalobkyně v souvislosti s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem k poklesu její pracovní schopnosti celkem o 30 % a nejednalo se tak o invaliditu. Jako dominující příčinu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti PK MPSV označila, ve shodě s předchozími posudky OSSZ a lékařské posudkové služby žalované, stav po otevřené fraktuře a osteosyntéze calcanea s omezením pohybu v pravém hlezenním kloubu středního rozsahu, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., oddílu B, položce 11 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Procentní míra poklesu pracovní

schopnosti byla stanovena na 20 % a ve smyslu § 3 odst. 2 a 3 citované vyhlášky navýšena o 10 % na celkových 30 %.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzované.

V souzeném případě PK MPSV vypracovala posudek v řádném složení, žalobkyně byla jednání PK MPSV přítomna a při jednání vyšetřena odbornou lékařkou z oboru ortopedie. Soud ověřil, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně dostatek podkladů. Vycházela nejen ze zdravotní dokumentace obvodní lékařky MUDr. R. a posudkové dokumentace OSSZ, ale i z dalších odborných lékařských nálezů, včetně lékařských zpráv, které žalobkyně ze dne 18. 8. 2014 a 15. 9. 2014 a zprávy z traumatologické ortopedického centra nemocnice Liberec MUDr. P. ze dne 8. 1. 2015 a 9. 10. 2014. Žalobkyně se při jednání PK MPSV také měla možnost ke svým subjektivním potížím vyjádřit. Z toho soud dovozuje, že onemocnění žalobkyně mohlo být řádně zhodnoceno dle posudkových kritérií.

PK MPSV přesvědčivě určila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, a to ve shodě s předchozími posudky OSSZ a lékařské posudkové služby žalované, totiž stav po otevřené fraktuře a osteosyntéze calcanea s omezením pohybu v pravém hlezenním kloubu středního rozsahu, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, oddílu B, položce 11 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla dle výše uvedeného zařazení stanovena na 20 % a vzhledem k vlivu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti byla ve smyslu § 3 odst. 2 a 3 citované vyhlášky zvýšena o 10 %. PK MPSV neshledala medicínské důvody ke změně posudkových závěrů žalované, když zdůraznila, že po pooperační komplexní rehabilitační léčbě je funkční stav pravé nohy žalobkyně stabilizovaný, bez významnějšího funkčního postižení nohy. Chůze je možná i bez kompenzačních pomůcek, ujde 2 až 3 km, pak pociťuje bolesti.

Takové odůvodnění považuje soud za postačující a s ohledem na to, že nenalezl důvody vyvracející závěr o hodnotě poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, má za to, že uvedeným posudkem PK MPSV bylo prokázáno, že žalovaná vycházela ze správně zjištěného poklesu pracovní schopnosti o 30 %.

Soud proto dospěl k závěru, že v souzeném případě byl zákonný způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti žalobkyně o 30 %. Žalobkyně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla ve smyslu § 38 zákona o důchodovém pojištění invalidní. Žalovaná vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, když v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení rozhodla, že nebyl důvod pro vyhovění námitkám žalobkyně, námitky žalobkyně zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že zdravotní postižení žalobkyně je spojeno s omezením v jejím každodenním životě. Tento závěr soudu vyplývá z posudku PK MPSV i ostatních posuzujících lékařů, neboť všichni se, jak bylo již uvedeno výše, shodli na tom, že se v případě žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Tento dlouhodobě nepříznivý stav žalobkyně však nebyl při objektivním posouzení takové povahy, aby v tuto chvíli a především za daných zákonných podmínek zvrátil závěr o tom, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro uznání invalidity. Skutečnost, že zdravotní postižení značně omezuje využití dosavadní kvalifikace žalobkyně, byla zohledněna navýšením míry poklesu pracovní schopnosti o 10 % v souladu s § 3 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba soudem shledána důvodnou a soud ji proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Liberci dne 30. července 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová